

[Poul H. Møller.]

Blandt de ulemper, der omtales under punkt 2, står anført urimelig lang befordringstid fra bopælen. Nu har jo mange ting ændret sig i vor tid, og mange mennesker har langt til deres arbejde; jeg kender da mange, som tager fra Helsingør, Holbæk, Kalundborg, Køge, Roskilde, Ringsted osv. ind til København, hvor de har en arbejdsplads, som de er glade for og derfor tager den ulempe med, der følger deraf. Men det må heller ikke glemmes, at vi i dag har så mange arbejdsløse, og hvad er i øvrigt en urimelig lang befordringstid? Jeg tror, der er mange, der hellere vil have lidt længere til deres arbejdsplads end slet ingen arbejdsplads.

Men som sagt, kristeligt folkeparti kan ikke gå ind for dette forslag.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan sige, at vi er venlig stemt over for dette forslag, selv om vi mener, at punkt 1 må afklares noget, fordi vi ikke mener, arbejdsformidlingen i sin helhed blot kan føres tilbage til fagbevægelsen. Det, vi peger på og har peget på tidligere, er, at anvisning og kontrol må tilbage til fagbevægelsen, men det er måske også det, man mener med forslaget.

Når vi har været imod den ordning, vi har i dag, er det først og fremmest, fordi man med arbejdsformidlingen, som den er i dag, ser bort fra de interessemodsætninger, som også eksisterer ved antagelse af arbejdskraft. Arbejdsgiveren har mulighed for og ret til også med den nuværende arbejdsformidlingslov at afvise arbejdskraft uden nogen saglig begrundelse, uden at det er begrundet i den faglige kunnen, den pågældende har; arbejdsgiveren kan gøre det alene ud fra de interesser, han har som part i den kamp, der foregår på arbejdspladserne. Derfor, når ministeren peger på, at der var enstemmig tilslutning fra fagbevægelsen, fra arbejdsløshedskasserne i sin tid, burde man vel også nævne, at den enstemighed ikke eksisterer længere, at den form, hvorunder arbejdsformidlingen har virket, har belært en hel række af dem, der gik ind for arbejdsformidlingsloven i fagbevægelsen om, at det var et fejlskud, at den interessemodsætning, der var, påførte arbejderbevægelsen en række problemer, fordi man

også på dette område stillede arbejdsgiveren langt stærkere, end nødvendigt var.

Vi pegede ved sidste behandling af dette forslag for det første på, at nyordningen påførte samfundet en unødvendig udgift, at man i forvejen havde et administrationsapparat i fagbevægelsen og arbejdsløshedskasserne; vi pegede på det bureaukrati, man her byggede op, den dobbeltkontrol, der var, og vi pegede også på det manglende nærdemokrati og sagde, at nærdemokrati burde der være også inden for dette organ.

Begrundelsen for, at vi skulle have arbejdsformidlingsloven, som den virker i dag, var for det første, at det skulle give en mere effektiv anvisning, for det andet at det skulle give en bedre kontrol, og at det skulle forhindre misbrug.

Men hvordan har erfaringerne så været på disse områder? For det første med hensyn til anvisningen: den er ikke blevet bedre. Det er jo ikke rigtigt, når man siger heroppefra, at den virker godt; kendsgerningen er, at de, der har undersøgt, hvorledes det ligger ude omkring i arbejdsløshedskasserne, oplyser, at arbejdsgiverne ringer i flere tilfælde til fagbevægelsen, til arbejdsløsheds-kassen, og anmoder om arbejdskraft, end de ringer til arbejdsanvisningskontorerne.

Der kom en bemærkning fra venstres ordfører om, at hvis ikke man havde formidlingskontorerne, kunne man lave en skillelinje mellem dem, som alle ville have, og dem, som er svagest stillede. Ja men denne situation eksisterer jo ikke i dag: det er fortsat sådan, at arbejdsgiveren sorterer den arbejdskraft, han vil have, og det er fortsat sådan, at hvis arbejdsformidlingen sender en ud til noget arbejde, som man eventuelt skulle have søgt gennem arbejdsformidlingskontoret, så er arbejdsgiveren ikke forpligtet til at tage den arbejdskraft, han kan sige nej til den, f. eks. ud fra dette, at han mener, den pågældende ikke er dygtig nok eller for aggressiv, eller hvad man nu vil begrunde det med. Man har altså ikke skabt det, man sagde man ville: en mere effektiv anvisning.

Så var der spørgsmålet om kontrollen, og dér må vi sige, at den har både under normale forhold med en forholdsvis høj beskæftigelsesgrad og nu, hvor vi sidder med 150.000 arbejdsløse, vist sig ikke at slå til. Det er en kendsgerning, at i den periode, vi